

နှင်းရည်စက်လက်

+

ရူမျှော်ခင်း ၂၁

မောင်သိန်းဇော်

မြန်မာကျူးပစ်ဖိုရမ်မှ တင်ဆက်သည်။

ထုတ်ဝေမှုမှတ်တမ်း

မြန်မာကျူးပစ်စာစဉ်	: ချစ်တဲ့ကဗျာ (၅)
ကဗျာပုဒ်ရေ	: ၃၆ ပုဒ်
ထုတ်ဝေခြင်း	: ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေကာလ	: ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
အုပ်ရေ	: ကန့်သတ်မထား
စုစည်းသူ	: မောဝ
မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပန်းချီ	: နေမျိုးဆေး
စာအုပ်အပြင်အဆင်	: ကိုထက်

စာအုပ်အညွှန်း

မာတိကာ မှ ကဗျာနာမည်ကို နှိပ်ပါက၊ သက်ဆိုင်ရာ ကဗျာသို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပြီး။ ကဗျာအဆုံးမှ ‘မောင်သိန်းဇော်’ ဆိုသည် နာမည်ကို နှိပ်ပါက ‘မာတိကာ’ သို့ ပြန်ရောက်လာပါမည်။

စက္ကူဆိုဒ်မှာ A5 ဖြစ်ပြီး၊ Adobe Reader မှ ပရင့်ထုတ်လိုပါက၊ A4 တစ်ရွက်လျှင် ၂ မျက်နှာ (Multi pages per sheet) ထား၍ ထုတ်ပါ။ စာရွက်ကိုအလယ်မှ ဖြတ်ပြီး ကဗျာစာအုပ်အရွယ် စာအုပ် ချုပ်နိုင်ပါသည်။

ကျေးဇူးစကား

ကဗျာတွေကို မူလဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မဂ္ဂဇင်းများ၊ ပြန်လည်ဖော်ပြ ပေးသည့် မြန်မာကျူးပစ်ဖိုရမ်၊ နေးတစ်မြန်မာဖိုရမ်၊ လမ်းအိုလေးနှင့် ညီလင်းဆက်၊ မုတ်သုန်လေ၊ ACS တို့ကို ကျေးဇူး အထူးတင်ပါသည်။

ကဗျာဆိုတာ

နှလုံးသွေးတစ်စက်နဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက်စီးဆင်းနိုင်တဲ့ မြစ်ဖြစ်တယ်
စကြဝဠာထဲမှာ (ဒါမှမဟုတ်) လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ထဲမှာ
ရှုမဆုံးအောင် ရုန်းကန်လှပနေတဲ့ သဘာဝတရားငယ်တစ်ခုလို့၊

ကဗျာကို

ဪ ဘယ်သူတွေများ ချစ်နိုင်ပါလိမ့်။

မာတိကာ

နှင်းရည်စက်လက်

၁။	ခင်	၇
၂။	နှင်းရည်စက်လက်	၁၁
၃။	အပူသည်	၁၃
၄။	မွေးနေ့လက်ဆောင်	၁၅
၅။	လွမ်းပ	၁၇
၆။	ဥစ္စာရူး	၁၉
၇။	မျက်ရည်သစ်ပင်	၂၈
၈။	ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း	၃၁
၉။	နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့အဝေး	၃၂
၁၀။	ဒီထက်ပိုဝေးလည်း ဒီထက်ပိုမဝေးတော့ပါဘူး	၃၃

ရှုမျှော်ခင်း ၂၁

ပထမ ရှုမျှော်ခင်း (၇) ခု

၁။	ရှုမျှော်ခင်း	၃၆
၂။	ပျက်ကပြောတယ် အားလုံးမြစ်ဆီသို့	၃၇
၃။	တစ်ညသ၌	၃၉
၄။	ဆည်းလည်း	၄၀
၅။	မိမိကိုယ်ကိုမိမိခိုးယူပေါင်းသင်းခြင်း	၄၁
၆။	မန္တန်	၄၃
၇။	ည	၄၄

ဒုတိယ ရှုမျှော်ခင်း (၃) ခု

- ၁။ ပန်းတိုင် ၄၇
- ၂။ ကလေးရုပ်ရှင် ၄၈
- ၃။ ရေတံခွန်ကြီးကို မီးရှို့မပစ်လိုက်ပါနဲ့။ ၅၃

တတိယ ရှုမျှော်ခင်း (၄) ခု

- ၁။ ရေချိုးဆိပ် ၅၆
- ၂။ နေ့စွဲ ၅၇
- ၃။ ဒီ ၅၈
- ၄။ အသစ်တစ်ဖန် ၅၉

စတုတ္ထ ရှုမျှော်ခင်း (၄) ခု

- ၁။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအနမ်း ၆၁
- ၂။ ရင်ထဲကပြာလဲ့လဲ့ မိုးရွာမချခင် ၆၃
- ၃။ မီးဖွင့်လိုက် ၆၅
- ၄။ စန္ဒယားတစ်လုံးနှင့်အသံညှိခြင်း ၆၈

ပဉ္စမ ရှုမျှော်ခင်း (၈) ခု

- ၁။ နေဝါရီ ၇၁
- ၂။ လတ်ဆတ်လမ်းသွယ်စိမ်း ၇၂
- ၃။ ကောင်းကင် ၇၃
- ၄။ မီး ၇၄
- ၅။ ဒုက္ခနဲ့တည့်တည့်ကနတ်သား ၇၅
- ၆။ သဲလွန်စ ၇၆
- ၇။ လမ်း၏အထုပွတ္တီ ၇၇
- ၈။ မြို့အောက်ကကြယ် ၇၉

နှင်းရည်စက်လက်

ခင်

A

ကျွန်တော်သည်
ခင်ကိုအလွန်ချစ်ပါသည်

B

ခင်သည် ကျွန်တော့်၏
အဖျားငွေ့ငွေ့လေးဖြစ်ပါသည်

C

ခင်ကလွဲလျှင်
မည်သည်အရာကိုမဆို
ကျွန်တော်ခြိုးခြံ၍ရပါသည်

D

ကျွန်တော့်၏စိတ်ပေါ်တွင်
အမာရွတ်ကလေးပေါင်းမြောက်များစွာကို
ခင်သည်လှပစွာစီချယ်ပေး၏။

E

တစ်နေ့သ၌

ကျွန်တော်တစ်ယောက်သည်

သစ်ပင်လေးတစ်ပင်အောက်၌ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်နံဘေးသို့ကပ်လျက်

သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်(ဖြုတ်ခနဲ)ကြွေကျလာသည်။

ထိုအခါ

ကျွန်တော်သည် ပြာပြာသလဲ

ဤနေရာတွင်လူရှိသည်ဟု

ပြောလိုက်မိပါသည်ခင်

F

ကျွန်တော်သည်

ခင်ကိုလွမ်းနေပါ၏။

ခင်ဟူ၍

ရင်တုန်လာသဖြင့်

လက်ကလေးနဲ့ဖိထားရပါသည်။

ခင်ဟူ၍

ခေါင်းမူးလာသဖြင့်

ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရပါသည်။

G

အလွမ်း၏ပုံတူကိုခင်ကြည်မည်ဆိုလျှင်
ကျွန်တော်အဝတ်စတစ်ခုပေါ်၌
တိမ်လှလှလေးများကို ရေးပြမည်ဖြစ်ပါသည်။

H

ကျွန်တော်သည်
ခင်ရှိရာအရပ်သို့
မျက်နှာမူကာ
အသက်ရှူနေ၏။

I

ကောင်းကင်၌
ငှက်တစ်အုပ်
ပျံသန်းသွားသည်။
ဘယ်ကလာသည်မသိ
ဘယ်ကိုသွားမည်မသိ
ဘာငှက်တွေဟူ၍လည်းမသိ။

J

ကျွန်တော်သည်
 လူမှန်းသိလာ၏။
 ထိုငှက်များကိုလည်း
 ဗျိုင်းဟူ၍သိလာခဲ့သည်။
 သို့သော်
 ဗျိုင်းတို့ မည်သည့်အရပ်မှလာ၍
 မည်သည့်အရပ်သို့ ပျံသန်းနေကြသည်ကိုမူ
 ယခုထက်တိုင်မသိ၊
 ထိုမသိမှု၌ပင်လျှင်
 ကျွန်တော်သည်
 စိတ်၏အတောင်ပံများကို
 ဖြန့်လျက်
 ခင်ဆီသို့ ပျံသန်းနေ၏။

K

(Khin)

သို့မဟုတ်
 ခင်အတွက် ကျွန်တော်၏မွေးနေ့လက်ဆောင်ဖြစ်ပါသည်။
 ကျေးဇူးပြု၍အသံထွက်မဖတ်ပါနှင့်။ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၈၅)

နှင်းရည်စက်လက်

မေမေ့ဆီမှာ
 စိတ်ရဲ့အသုံးစရိတ်အနေနဲ့
 စာရင်းပြပြီး
 ခရီးစဉ်လေးတစ်ခုကိုတောင်းယူခဲ့။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာတည်ရှိနေတဲ့
 မြို့ကလေးလို့ပြောမယ်အစား
 တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာဖူးပွင့်နေတဲ့
 မြို့ကလေးလို့ပြောကြရအောင်ပါ။

နေလုံးနီနီရေ
 ကိုယ်အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်
 ပန်းတွေဝတ်ထားတဲ့
 နှင်းကို မင်းချွတ်ချလိုက်တဲ့အခါ
 သဘာဝရဲ့ ကိုယ်ထည်လှလှကို
 အထင်းသား ကိုယ်မြင်တွေ့ခွင့်ရတယ်
 ဒီနေရာလေးဟာတကယ်တော့
 ကဗျာရေးဖို့မကောင်းပါဘူး၊
 ဘာမှမရေးဘဲ
 မွှေးရနံ့တွေကိုသာ ငေးကြည့်နေဖို့ကောင်းပါတယ်။

ကဲကိုယ်ရာဝင်အတွက်တော့
၁၀၁ ဆိုတဲ့ အိပ်ခန်းလေးမပါလည်းဖြစ်တယ်
ဥရောပတိုက်ကြီးမပါလည်းဖြစ်တယ်
ပန်းပွင့်နဲ့နေရောင်ခြည်တွေ မပါလည်းဖြစ်တယ်
မြို့ကလေးရေ မင်းကတော့ မပါလို့
မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။

ဒါပေမယ့် မေမေရယ်
မြို့ကလေးဟာသူလှတာကိုသူမသိနေရင်
သူဟာဒီထက်ပိုပြီးလှနေမှာဘဲ၊
သူ့ထံမှာသားပျော်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့်မေမေရယ်
လေကောင်းလေသန့်တွေ
ပန်းခင်းတွေ
တိမ်တွေ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်တွေ
နှင်းစက်တွေနဲ့ မြို့ကလေးကို
နဂိုရည်အတိုင်းထားပြီး
သားပြန်ခဲ့။

အဲဒီနေ့ကပေါ့မေမေရယ်
မနက်စောစောကြီး
မြို့ကလေးအပေါ်ကို
ချယ်ရီပန်းတွေအားပါးတရကြွကျလို့
အပြင်ဘက်ကနှစ်ယောက်ထိုင် ခုံလေးအပေါ်မှာ
မေမေ့သားရဲ့နှလုံးသားငယ် မိုးရေတွေ ရွဲ လို့ ။ ။

မောင်သိန်းဇော် (၁၉၈၇)

အပူသည်

အသစ်မဟုတ်ဘဲ
နေရောင်နဲ့ပြန်သထားတဲ့
မနက်ခင်းတစ်ခုမှာပါ။

ကျွန်တော်အရူးအမူးဖြစ်နေတာကတော့
အိပ်မက်ထဲက
မွှေးမြတဲ့ နားရွက်လေးတစ်ဖက်ပါပဲ။

လေတွေကလည်းတဟူးဟူးတိုက်နေရဲ့။

နှလုံးသားပေါ်မှာ
ခိုကိုးရာမဲ့ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ဟာ
တစာစာအာနေလေရဲ့။
အလွမ်းတွေဖွလန်ကျလို့
မြင်မကောင်းအောင်ငိုထားတဲ့
တေးသွားလေးလိုပဲ သက်ဆင်းခဲ့
သိပ်တော့လည်းမဆန်းပါဘူးကွယ် တဲ့။

တချွတ်ချွတ်မြည်နေတဲ့
သစ်ကိုင်းခြောက်က
မာဂဘောသာစကားနဲ့
ကျွန်တော့်ကို ချွေးသိပ်တယ်။
ရေတံခွန်အောက်ဝင်လည်းအပိုပဲ။

နှလုံးသားတစ်ရပ်စာမြင့်တဲ
မျှော်စင်တစ်ခုဆောက်ပြီး
ကမ္ဘာဦးအစကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်

မီးကိုစတင်တွေ့ရှိသူဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေရဲ့။ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၈၆)

မွေးနေ့လက်ဆောင်

အကုသိုလ်ရယ်
သစ်ရွက်အစုတ်အပြတ်လေးက
ကမ္ဘာကြီးကို
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခုန်အုပ်လိုက်သလိုပဲ။

ကြယ်ကလေးတွေ
ငါ့ရင်ကိုထိအောင်လင်းကြစမ်း၊

ပန်းကလေးတွေ
ငါ့ရင်ကိုထိအောင်မွှေးကြစမ်း၊

သံသရာကြွေးတွေဆပ်နေတဲ့
ရော်ဘာပင်ကဖြင့်
သူ့သွေးတွေကို
တသွင်သွင်ခါထုတ်ပေးနေမှာပါပဲ။

မှုန်ပြာရီတစ်ခေတ်လုံး
ပြုံးနေတဲ့သံဆူးကြိုးလေးမှာ
နှင်းများဟာလေခိုခဲ့။

အို
လရောင်ကိုနားစွင့်နေတဲ့
ကျောက်တုံးငဲ့၊

နေသားမကျတဲ့ရာဇဝင်ကို
မောင်းနှင်ဖို့၊ နှလုံးသားဟာ
ရေဆူနေတဲ့ အိုးတစ်လုံးဖြစ်ခဲ့တယ်။

လမ်းကလေးကွပ်မျက်ခံရ
မွေးရနဲ့က လမ်းမလျှောက်တော့ဘူးတဲ့၊

သင်နှင့်ထပ်တူထပ်မျှ
စကြဝဠာမှာအံ့ချော်နေတဲ့
တိမ်သားလေးတစ်စက
ကမ္ဘာကြီးအတွက်အမှတ်တရ။

ကောင်းကင်ကလည်း
စကားတစ်ခွန်းလောက်ကိုမှ
တဲ့တိုးမပြောနိုင်ဘူးတဲ့လား ... ။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၈၆)

လွမ်းပ

သောကနဲ့
ကျပ်ထုပ်နေတဲ့ ညနေရီ

သက္ကာယ တစ်ခုကြောင့်ပဲ
အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့သူ့မှာ
ဒီရုပ်ဒီရည်ကလေးနဲ့
အသည်းကွဲနေရလို့တဲ့။

ဟောဒီမှာ
ယောင်ချာချာဖြစ်နေတဲ့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒတွေ၊
လွမ်းပ

ကံတရားမျက်လုံးထဲ
အသူတရာနက်တဲ့ အပြုံးရှိတာသိလျက်နဲ့
သူ
ခုန်ချ
လွမ်းပ

ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ဆုတ်သွားတာ
အတုံးအရုံးတွေကြား
ရွတ်ရွတ်ချွန်ချွန်
လွမ်းပ

အနမ်းရေ
နှလုံးသားထဲ
ဘာလိုညာညာပြီး
ညနေစောင်းချင်ရတာလဲ
နေ့တွေလည်းဝမ်းနည်းစွာပြန်သွားခဲ့။

သူ့မှာ
ကမ္ဘာမရှိတော့။ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၈၆)

ဥစ္စာရူပ

အလွမ်းတွေနဲ့
 ယားယံနေတဲ့
 ငါးမူးစေ့လေးတစ်စေ့အကြောင်း

ကံကောင်းချင်တော့
 ကျွန်တော်နဲ့သူမ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။
 ကံဆိုးချင်တော့
 ကျွန်တော့်မှာတယ်လီဖုန်းလေးတစ်လုံးမရှိခဲ့ဘူး။
 ဟုတ်ပါရဲ့။
 ကျွန်တော်တို့မိသားစုဆင်းရဲလိုက်ပုံများ
 တယ်လီဖုန်းလေးတစ်လုံးတောင်မှ
 အိမ်မှာမထားနိုင်ဘူး
 အဖေအမေတို့ကလည်း
 တစ်နေ့မှာသူတို့သားလေးဟာ တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့အိမ်က
 သမီးပျိုလေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို
 မသိခဲ့ကြဘူးနဲ့တူပါရဲ့။
 တကယ်လို့ အစောကသာသိခဲ့ရင်တော့
 သားလေးရဲ့နောင်ရေးအတွက်
 တယ်လီဖုန်းလေးတစ်လုံးဖိုးကို
 သူတို့ပိုရှာခဲ့ကြမှာပေါ့။

ခုတော့
 ကျွန်တော်ကံဆိုးလိုက်ပုံများ
 ကျွန်တော့်မှာတယ်လီဖုန်းလေးတစ်လုံးတောင်မှ မရှိဘူး။

ဒါပေမယ့်

ကျွန်တော်ကံကောင်းချင်တော့

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ

ငါးမူးစေ့တစ်စေ့ထည့်ပြီးအသုံးပြုလိုရတဲ့

တယ်လီဖုန်းလေးတွေ အများကြီးရှိနေလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

ငါးမူးစေ့လေးကို ကျွန်တော်တယ်လီဖုန်းထဲ ထည့်လိုက်တဲ့အခါ

တယ်လီဖုန်းထဲကို ဂျောက်ခနဲ ကျသွားတဲ့ ငါးမူးစေ့လေးဟာ

ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီး

ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ဂျောက်ခနဲကျလာတဲ့ ငါးမူးစေ့လေးဟာ

သူမဖြစ်ပါတယ်။

တခြားအချိန်တွေမှာ

ကျွန်တော်ဟာ

သာမန်လူသားလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာစိတ်ကြီးဝင်စရာဆိုလို့

ဘာမှမရှိပါဘူး။

ဒါပေမယ့်

သူမရဲ့အသံလေးကို

နှလုံးသားနဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြားနေရတဲ့ အခါမျိုးမှာတော့

ကျွန်တော်ဟာ ဘဝမေ့တတ်ပါတယ်။

ဘူတာရုံကို ငါးမူးစေ့လေးတစ်စေ့နဲ့

တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့လာတဲ့ ကောင်လေးမဟုတ်တော့ဘဲ

နတ်သားလေးတစ်ပါးလို့ထင်မိတယ်။

သူမအသံကြားရတဲ့အတွက်

နှလုံးသားဟာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ

တောက်ပလွန်းနေလို့ပေါ့၊

လူ့အဖြစ်ကိုရဖို့ မလွယ်ဘူး၊

လူသားအားလုံး

တယ်လီဖုန်းလေးနဲ့ ချစ်စကားပြောဖူးသင့်တယ်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်လို

ဘူတာရုံက တယ်လီဖုန်းလေးနဲ့ ချစ်စကားပြောမိရင်တော့

ပိုပြီးအရသာ ထူးကဲမယ်။

ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက် ၊ ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက်

အဲဒီမီးရထားကြီးတွေက တခြားဘူတာရုံတစ်ခုကိုရောက်ဖို့အတွက်
အချိန်တော်တော်ကြာကြာ စီးရပေဦးမယ်။

ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက် ၊ ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက်

အဲဒီခရီးသွားတွေက သူတို့ဘဝ ရည်မှန်းချက်အသီးသီးကိုရောက်ဖို့
မီးရထားကြီးကို အချိန်တော်တော်ကြာကြာ စီးရပေဦးမယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က သူမနားရွက်ကလေးထဲကို

ရောက်ရှိနေပြီမို့ ဘဝရည်မှန်းချက်အားလုံးကို

တယ်လီဖုန်းလေးထဲမှာဘဲ ပြီးဆုံးလိုက်နိုင်တယ်။

တူ ဂူ

ဒါကိုမသိတဲ့ ခရီးသွားတွေနဲ့ ကျွန်တော်လို ကံမကောင်းတဲ့

မီးရထားရှည်ကြီးကတော့ အဝေးကိုပဲ

နေ့စဉ်မောင်းနှင်ရရှာတယ်။

ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက် ၊ ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက်

သူမဟာ ဝတ်ဆံကူးနည်းဖြစ်တယ်။

သူမနဲ့စကားပြောရတာ စတုတ္ထတန်းသင်္ချာထက်
ပျော်စရာကောင်းတယ်။

သူမကိုအာရုံပြုလိုက်တဲ့အခါ မိုးတိမ်ဖြစ်ပေါ်ပုံကို
မြင်ရတယ်။

သူမရဲ့နာမည်က အရှက်တရားထူထပ်သော ဓါတ်သတ္တုအရိုင်းများလို့
ခေါ်တယ်။

ဒါဟာလည်းကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကမ္ဘာ့သမိုင်းပါပဲ။

အဖေအမေတို့လည်းအသိမဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်မှာ မျက်ရစ်ကလေးမပါဘူးဆိုတာ
အဲဒီနေ့က

အဝေးကိုသွားမယ် မီးရထားဥသြသံတွေဟာ

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ

ပတ်သတ်နေတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး။

နောက်တစ်နေ့မှာ

ကျွန်တော့်အတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိမှာမဟုတ်တဲ့

ငါးမူးစေ့ကလေးတွေ လက်ထဲအပြည့်ထည့်လို့

ဘဏ်တိုက်ကြီးတစ်ခုကို အေးအေးဆေးဆေး

(လုံးဝနောက်ဆံမတင်းဘဲ) ကျောပေးပြီး

အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့

ငါးမူးစေ့လေးတွေအများကြီးထဲက

ပထမဆုံးငါးမူးစေ့လေးနဲ့ သူမဆီဖုန်းဆက်တော့

ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက် ၊ ဂျုံး ဂျုံး ဂျက် ဂျက်

သူမကျွန်တော့်ကို မုန်းသွားပြီတဲ့။

ဖြစ်ပုံကဒီလိုပါ။

ကျွန်တော့်အတိတ်ဘဝမှာ မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့

မျက်ရစ်လေး သူမက တယ်လီဖုန်းကနေတဆင့်

လှမ်းပေးလိုက်လို့ပါပဲ။

အချစ်ရေ

သိပ်စိတ်တိုတယ်။

ရှိသမျှ ငါးမူးစေတွေကို

လက်ထဲထည့်ပြီး အကုန်ပစ်ကြလိုက်တယ်။

ကံဆိုးလိုက်ပုံများ

ရည်းစားနဲ့ကွဲလို့ ပိုက်ဆံကြဲတဲ့ ငါးမူးစေသူဌေးကြီးကို

ဘယ်ကလေးကမှ သာဓုမခေါ်ကြဘူးကွယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အခါတစ်ပါး၌ နားရွက်လေးတစ်ဖက်၏ အမုန်းကြောင့်

ကျွန်တော့်တွင် ငါးမူးစေများစွာ မျိုးတုန်းခဲ့ရသည်-

ဆိုတာကတော့

ထိုးဇာတ်မဟုတ်ပါဘူး ကမ္ဘာကြီးရယ်

ဒါပေမယ့် ကြံကြံဖန်ဖန် ကံကောင်းချင်တော့

ငါးမူးစေလေးတစ်စေ့ဟာ တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ထဲမှာ

ကုတ်ကတ်ပြီး ကျန်နေခဲ့တယ်။

ရုတ်တရက် စာအုပ်ကိုလှန်လိုက်တုန်းကများ

ငါးမူးစေလေးခမျာ ရင်တုန်ပန်းတုန်နဲ့၊

အပြစ်တင်ရင်လည်းခံရုံပဲ

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်လွတ်မပစ်မိပါဘူးဗျာ၊

ဒါဟာ ကိုယ်ချင်းစာတရားပါလို့
အတိအကျမပြောရဲပေမယ့်
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့လူသားဟာ
တစ်စေ့တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ ငါးမူးစေ့လေးအပေါ်မှာ
ရန်မီးမပွားနိုင်တော့ဘူးဗျာ။
နောက်ဆုံး ငါးမူးစေ့လေးလို့
အမည်ပေးပြီး သိမ်းထားလိုက်တယ်။
တဆက်တည်းမှာပဲ
နှလုံးသားပေါ်ကို မျှော်လင့်ချက်လေးတွေ တဖွဲဖွဲကျလာပြီး
သူမကိုနောင်တစ်ချိန်ချစ်တယ်ပြောခွင့်ရမှ ဒီဘဝမှာ
ငါးမူးစေ့လေးကို သုံးမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
(အကြံကောင်းတော့တစ်ချက်) တကယ်လို့များ။

ဖွ ဖွ

တကယ်လို့များပေါ့လေ။
ကံမကောင်းလို့ ဒီတစ်သက် သူမနဲ့ဖုန်းမဆက်ရတော့ဘူးဆိုရင်လည်း
ဒီငါးမူးစေ့လေး(နောက်ဆုံးငါးမူးစေ့)ကိုတခြားမှာမသုံး တော့ဘူးလို့
သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ အကြံကောင်းပေမယ့်
ကံမကောင်းတဲ့သူပါဗျာ။
ရက် လ နှစ် တွေရင်ညောင်း
လက္ခဏာရေးအကြောင်းတွေ မြင့်မားပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့်
သူမနဲ့ဆုံဆည်းဖို့ အခါကောင်းကတော့ဖြင့်
ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကသာ မျှော်လင့်နေရတယ်၊
ကံတရားကတော့ဖြင့်
သွားချင်ရာ လျှောက်သွားနေတာပဲ ထင်ပါရဲ့။
တစ်ခါတစ်ခါတော့ တစ်နေ့တစ်ခြားပိုလှလာတဲ့
ကျွန်တော့်မျက်ရစ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး
ကျွန်တော့်မျက်လုံးလေးက ပိုပိုငိုမိတယ်။
ကြည့်ပါဦးဗျာ နောက်ဆုံးငါးမူးစေ့လေးဟာ ချေးတွေတက်လို့။
သူ့မှာ အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူးတဲ့။
ကျွန်တော့်မှာ ဆက်သွယ်စရာ တယ်လီဖုန်း ၁၀၀ ရှိရင်
စာအုပ်ထဲမှာ ၉၉ လုံးပဲ မှတ်ထားလေ့ရှိတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုတောင်မှ
သူမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လောက် အစွဲအလမ်း မကြီးလို့ပါပဲ။
(ရေးမှတ်မထားတဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လေးကို လွမ်းတဲ့အခါ)
စာအုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ တယ်လီဖုန်း ၉၉ လုံးရဲ့ နံပါတ်တွေကို
ကယောင်ချောက်ချား လျှောက်ကြည့်နေမိတယ်။
နောက်ပြီး ဘယ်သူ့ဆီမှ မဆက်ဘဲ နေမိတယ်။

အခုကျွန်တော့်အိမ်မှာ
တယ်လီဖုန်းအသစ်ကလေးတစ်လုံးရောက်နေတယ်၊
ကျွန်တော့်နဲ့မပတ်သတ်ဘူး။
မိသားစုရဲ့တယ်လီဖုန်းဖြစ်ပါတယ်။
လူ့ဘဝမှာ
ဘယ်တော့မှ တယ်လီဖုန်းမဆက်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့
ကျွန်တော့်အရိုးထုတ်သွားရတော့မှာလား။
ကျွန်တော့်အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိပ်ကောင်းတုန်းပေမယ့်
“ခွင် လွင် လွင်” ဆိုတဲ့ အသံမျိုးကြားရင် လန့်နိုးတယ်။
ကျွန်တော့်ရဲ့နောက်ဆုံး ငါးမူးစေ့လေးများ
အပြင်ထွက်ကျသလားလို့ပါ။
တစ်ခါတစ်လေ
သူတစ်ပါးလက်ထဲမှာ ငါးမူးစေ့အဟောင်းလေးကို မြင်ရင်လည်း
ကျွန်တော့်ငါးမူးစေ့လေးကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ထုတ်ကြည့်မိတယ်။
နေထိုင်မကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့အခါမျိုးမှာတောင်မှ
ငါးမူးစေ့လေးကို ခေါင်းအုံးဘေးထားပြီး အိပ်ရမှ
ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသလဲ။

နောက်ဆုံးငါးမူးစေ့လေးအပေါ်မှာ
ကျွန်တော်အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့တယ်။
ဥပါဒါန်ကြောင့်ဥပါဒ်ဖြစ်တယ်လို့
ကျွန်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားထားပါတယ်။
သူမကို ကျွန်တော်က ဥပါဒါန်ဖြစ်ခဲ့ပြီး
ငါးမူးစေ့လေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဥပါဒ်ပေးနေပြီလား၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးမူးစေ့လေးကို လွင့်မပစ်နိုင်ပါ။
မှန်တာပြောသစ္စာ
တစ်ယောက်သောသူက
ရွှေဒင်္ဂါးနဲ့လဲမယ်ဆိုရင်လည်း မလဲနိုင်ပါ။
တစ်ယောက်သောသူက
မြို့ရွာတွေနဲ့ လဲမယ်ဆိုလည်း မလဲပါ။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့
သူမကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ချိန် ချစ်စကားပြောခွင့်ရမှ
သုံးမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့
နောက်ဆုံးငါးမူးစေ့လေးမို့ပါ။

တကယ်လို့များ-
ကျွန်တော်အသက်ကြီးသွားရင်လည်း
ငါးမူးစေ့လေးကို သိမ်းထားနေဦးမှာ သေချာပါတယ်။
ချေးတက်နေတဲ့ ငါးမူးစေ့လေးနဲ့
အဖိုးကြီးအို ခါးကုန်းကုန်းပေါ့ဗျာ။

ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ
ကျွန်တော် သေသွားရင်တောင်
အဲဒီငါးမူးစေ့လေးကို
ကျွန်တော့်အိပ်ကပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ကြပါ။
သူမက ကျွန်တော့်ကို တမလွန်ကျမှ
တယ်လီဖုန်းဆက်ချင် ဆက်နေမှာမို့ပါဗျာ။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၈၆)

မျက်ရည်သစ်ပင်

ကျွန်တော့်ဘဝ လေသာပြတင်းမှကြည့်လျှင်
ကျွန်တော်အမြဲမြင်နေရသည်မှာ
'မျက်ရည်သစ်ပင်တစ်ပင်' ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းရှူးပဒေသာပင်လမ်းပါတဲ့။
လမ်းကလေးရဲ့တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာတော့
ထင်းရှူးပင်တွေ အစီအရီပေါက်နေတယ်။ တချို့အပင်တွေက
ငိုနေသလိုပဲ။ သူတို့အသီးကြီးတွေက မျက်ရည်စကြီးတွေနဲ့
တူနေတယ်။ အချို့အပင်တွေကျတော့လည်း ခြေတွေလက်တွေချိုးပြီး
ကနေသလိုပဲ။ အခက်အလက်တွေကော့ပျံ့နေတယ်။
အချို့ကျတော့လည်း
လူရွှင်တော်တွေလို အမြဲ ရယ်ကြဲကြဲ လုပ်နေပါတယ်။
တချို့ကျတော့ လေမကြောက်၊ မိုးမကြောက်၊ နေမကြောက်၊
အမြင့်မားဆုံး ပေါက်ရောက်ပြီး ခါးကြီးတွေ ထောက်နေလေရဲ့၊
နောက်ပြီး
ထင်ရှူးပဒေသာလမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုလဲ
ရှိတယ်။ နွေတုန်းက ထင်ပါရဲ့။ လေဟာ မျက်ရည်သစ်ပင်ကြီးတွေကို
အငိုရှာနေတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက
ထင်းရှူးပဒေသာလမ်းကလေးပေါ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်
လမ်းလျှောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကောင်လေးကိုကြည့်ရတာ
တစ်စုံတစ်ခုကို နောက်ဆံတင်းနေသလိုပဲ။
(လမ်းဘေးက အုတ်ခုံလေးမှာ အင်္ဂါတေတွေက ကွာနေလေရဲ့)

ဒီလိုနဲ့

နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်သွားခဲ့တယ်။

တစ်နေ့

ထင်းရှူးပဒေသာလမ်းကလေးပေါ်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ထပ်ရောက်လာတယ်။ သူက လမ်းကလေးကို အားနာတယ်။

ကောင်လေးက တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးကွယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ
အားနာစရာမှ မဟုတ်တာလို့ ရှင်းပြနေချိန်မှာ အခက်အလက်တွေ
ကော့ပျံ့နေအောင် ခြေတွေလက်တွေ ချိုးပြီး ကနေတဲ့

ထင်ရှူးပင်အုပ်ကလေးပေါ်ကို မိုးရွာချတော့တာပါပဲ။ နေထွက်လိုက်၊
မွန်းတည့်လိုက်၊ နေဝင်လိုက်နဲ့ မကြာခင်မှာပဲ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။

သစ်ရွက်တွေ မကြွေရဘူးတဲ့။

အသံလာရာဆီ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ

အမြင့်မားဆုံး ပေါက်ရောက်ပြီး ခါးထောက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို
တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ထင်းရှူးပဒေသာလမ်းပေါ်မှာ သူတို့
သုံးယောက် လမ်းလျှောက်နေတာကို အားလုံးလိုလိုမြင်ဘူးကြတယ်။
ကောင်လေးရယ် ကောင်မလေးရယ် ကောင်လေးရယ်။

ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်က ရယ်စရာဆိုတာ တို့သစ်ပင်ကြီးတွေက
စပြီးတီထွင်ခဲ့တာပါကွာလို့ ပြောရင်း ရယ်ကြဲကြဲ လုပ်နေတယ်။

ထင်းရှူးပဒေသာပင်လမ်းကလေးဟာ
ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းပါသလဲ

ကောင်လေးရယ်၊

ကောင်မလေးရယ်၊ ကောင်လေးရယ်

ကမ္ဘာကြီးရယ်

ပျော်ဖို့ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ

တကယ်ဆို ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ
လေပြင်းမုန်တိုင်းဟာ မတိုက်ခတ်သင့်ပါဘူး။

ခုတော့
လျှို့ဝှက်စွာ တိုက်ခတ်သွားတဲ့ မုန်တိုင်းကြောင့်
ထင်းရှူးပင်ကြီးဟာ မျက်ရည် တောက်တောက်ကျနေရပေ။
ထင်းရှူးတောအုပ်ကလေးတစ်ခုလုံးဟာလည်း
မျက်ရည်သစ်ပင်ကြီးရဲ့ငိုသံမှာ
အံ့အားသင့်နေကြတယ်။

ဒါပေမယ့်
ထင်းရှူးပဒေသာလမ်းပေါ်မှာ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ လမ်းလျှောက်နေတုန်းပါပဲ။
(သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ နောက်ဆံတင်းပုံ မပေါ်ဘူး။)
လမ်းဘေးက အုတ်ခုံလေးမှာတော့ အင်္ဂတေတွေကွာနေလေရဲ့။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၈၇)

ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း

ပန်းပင်ကလေးအဖြစ်က ရင်နင့်စရာ
ကောင်းကင်ကြီးအနမ်းကြောင့်.

သူ့ခမျာ

ပန်းပွင့်ရရှာ။

သက်တန့်ကြီးအဖြစ်က သနားစရာ
နတ်သမီးလေးတစ်ပါးအပြုံးကြောင့်.

သူ့ခမျာ

ခါးကုန်းရရှာ။

မိန်းကလေးအဖြစ်က ဝမ်းနည်းစရာ
သူ့အချစ်တွေ ကျစ်ဆံမြီးလေးကျစ်ပြီး
သူ့ဘဝရဲ့ကျောဘက်မှာ
ချထားရရှာ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၈၇)

နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့အဝေး

အလွမ်းနဲ့ငေါငေါ

အမည်မသိ၊ ကိုယ့်ပါရမီနဲ့ကိုယ် ထိရှလို့
နာတာကိုနာတယ်လို့
မပြောတဲ့မြေကြီး ၊ သီးစရာရှိတာသီးခဲ
အတင်ရဲ့တဲ၊ နှုတ်ခမ်းလေးက
ပွင့်စရာရှိတာ ပွင့်သွားမှာတဲ၊

ထနောင်းဆူးတွေ အထွန့်မတက်နိုင်အောင်
မျက်နှာပေးလေးတစ်ခုနဲ့ ဟန့်ထားတဲ၊ တိမ်သားဖြူဖြူရေ
သူ့အချစ်ကို တယုတယ စွန့်ပစ်ခဲ့တာပါ၊

တွေ့ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်မျက်နှာထားကိုယ်
မမြင်ဘူးသလို ပြန်ပြန်ကြည့်နေတဲ၊ တိမ်သားဖြူဖြူရေ
ငါ့ရေပြင်မှာ ဆူးတွေမရှိပါဘူးကွယ်၊

နှုတ်ခမ်းလေးရယ်
ဝေးနေပေမယ့်
နှုတ်ခမ်းလေးရယ်
တိမ်တွေကို ထားရစ်ခဲ့ပေမယ့်
နှုတ်ခမ်းလေးရယ်
ခါတ်အားတွေ လွတ်ကျမသွားအောင်
မင်းနဲ့ငါဆက်ထားမှ ဖြစ်မှာတဲ၊
အစောကြီးပါးလွှာနေ့တွေ
ဘယ်လိုအနမ်းနဲ့ ဖာထေးမလဲ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

ဒီထက်ပိုဝေးလည်း ဒီထက်ပိုမဝေးတော့ပါဘူး

မျက်မြင်သက်သေမရှိတဲ့အတွက်
ပင်လယ်က လှိုင်းကို ငြိမ်းလိုက်ပြီ။

ဒီထက်ပိုဝေးလည်း
ဒီထက်ပိုမဝေးတော့ပါဘူး

ဆူးပြွန်းအတွေးတွေ
ဆွေးမြေ့မှုကိုသာဆန့်ထုတ်လို့၊
ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း
ငါ့အသံထဲ
လွမ်းလွင့်မျောပါနေချိန်ပေါ့။

ဒီထက်ပိုဝေးလည်း
ဒီထက်ပိုမဝေးတော့ပါဘူး

မိုင်ထောင်သောင်း ဝေးလံအရပ်က
ရေနံတွင်း၊ ရွှေနဲ့စိန်ထွက်ရာ မြေကြီးတွေ
ငါ့သီချင်းကို စုပ်ယူကြ၊
အဲဒီရနံ့တွေ
လှိုင်းလို တလိပ်လိပ်တက်လာ
အဲဒီရနံ့တွေ
ငါ့ရိုက်ခွဲ ပစ်လိုက်တယ်။

ဒီထက်ပိုဝေးလည်း
ဒီထက်ပိုမဝေးတော့ပါဘူး

နှင်းဆီကို ချစ်တတ်အောင်သင်ကြားဖို့
စောင်းတွေက
ဆူးကို ကြိုးညှိပေးခဲ့ရတာပေါ့။

တစ်ညနေခင်းလုံး
ငါ့ဆီမှိုင်းငေးနေတဲ့တိမ်တွေ
အလွမ်းက ကျွတ်လွတ်ဖို့
မြူဆွယ်အားကောင်းကောင်း
ကံတရားလှပတာ လိုချင်ရဲ့။

ဒီထက်ပိုဝေးလည်း
ဒီထက်ပိုမဝေးတော့ပါဘူး

ကိုယ့်အရိပ်ကိုတောင် မရိပ်မိနိုင်တော့တဲ့
နှင်းနဲ့လောင်ကျွမ်းနေသူ
ဆောင်းလေ
ငါ့ ကို ရှာ ဆဲ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၉၅)

ပထမ ရှုမျှော်ခင်း (၇) ခု

ရှုမျှော်ခင်း

အဆုံးမရှိအောင်ကျယ်ဝန်းတဲ့
အမှားထဲ
တိမ်တွေကလှလိုက်တာ
ကိုယ်မှာတရားနဲ့ဖြေရတယ်။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၁)

ရွှန်ကပြောတယ်၊ အားလုံးမြစ်ဆီသို့.

စိတ်ကလေး

မလွမ်းအောင်နေလို့ မရဘူး

လွမ်းလွမ်းနေ၊ သူ့ခမျာ

မပျော်အောင်လည်းနေလို့ မရဘူး

ပျော်ပျော်နေ

ဟေး ရွှန်

အချစ်ကိုမနိုင်မချင်း

သယ်ဆောင်လာတဲ့

တမျှော်တခေါ်အနမ်းရဲ့

ဟိုးအတွင်းဘက်မှာ

အိမ်ဆီပြန် ခေါ်မယ့်လမ်း ပါသကွဲ့

အဲဒီမြေ၊ ငါနမ်းလိုက်ပါရစေတော့

လေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး

ပျံလွှားငှက်ကလေးနဲ့လည်းလိုက်မယ်။

ဒီလောကီမှာ

ဒီပါးပြင်လေးကို

ဒီနှလုံးသားအရူးအမူးလေးက

ဘယ်နှယ်လုပ်လို့မှ

သူစိမ်းပြင်ပြင်

သဘောမထားနိုင်ရှာတဲ့ အတွက်

ရွှန်ရေ
စိတ်ကိုဖမ်းကြပေရော၊
အနမ်းဆိုတာ ခိုးယူလို့ မရနိုင်ဘူးလား

သူကသိပ်လှတယ်
မျက်လုံးတွေ
အကြည့်တွေမသိအောင်တစ်မျိုး
သိအောင်တစ်မျိုး လှသူပေါ့။

အနယ်အမှုထနေတဲ့ ညအပြာက
ကြယ်သားနုထွတ်ထွတ်တွေကိုမှ
စွဲမက်သတဲ့
သက်တန်တွေ ကြယ်တွေ
ပန်းပွင့်တွေ
သဘာဝလောကကြီးရဲ့
ကိုယ်နေခါးကျတွေ
ဘယ်လိုပဲလှလှနေပေမယ့်
သူကလေးကမှ အိန္ဒြေရတာပါ
သူ့မှာ စကားလုံးတွေလည်းလှပတယ်
ပြီးတော့ တသွင်သွင်စီးဆင်းလို့

ရွှန်ကိုပြောလိုက်ပါ
ငါတို့မြစ်ဆီသွားဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၉၅)

တစ်ညသ၌

တရိန်ထိုးမှောင်စဉ်
ထပ်၍မြန်လို့မရနိုင်တဲ. အမြန်ဆုံး
အကာလရဲ့ စန္ဒယားတစ်လုံးနယ်
ဖြတ်သန်းရမယ်.နေရာတစ်ချို့
အဝေးဆုံးထားရစ်
လျှပ်စီးလက်သလိုဝင်းကနဲ
ဘယ်အရပ်ကိုသွားနေတာလဲလို့.
ဘယ်သူမှမမေးခင်
ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ
လွမ်းဆွတ်စွာ သူ့အရင်မေးမိ
ကားမီးတစ်ထိုးစာအလင်းထဲ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၅)

ဆည်းလည်း

ညောင်ရွက်တွေကို
ဦးခေါင်းနဲ့ပွတ်တိုက်ပြီးလမ်းလျှောက်ကြ
ညောင်ရွက်ညောင်ရွက်ခြင်းပွတ်တိုက်ကြ
ညောင်ရွက်နဲ့လေပွတ်တိုက်ကြ
အရိပ်တစ်ခုနဲ့တစ်ခုပွတ်တိုက်ကြ

အသံအားလုံး ညောင်ရိပ်ခိုလို။ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၉၆)

မိမိကိုယ်ကိုမိမိနိုးယူပေါင်းသင်းခြင်း

သံစူးထားတဲ့

၂၅နှစ်သားလေး

ကောင်းကင် နှစ်ထပ်နဲ့နေတယ်။

သမံတလင်းတွေကွဲအက်

တစ်ချက်ချင်း၊အသက်ရှူသံတွေ

သွန်ပစ်နေတာ၊

အမေရေ

ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော်

မိုင်ပေါင်းများစွာကွာဝေးရ

ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော်

နှစ်ပေါင်းများစွာခွဲခွာရ

အိပ်မက်တွေ

တစ်ချို့မွေးကင်းစမှာသေဆုံး

အားလုံးအတွက်

ကျွန်တော်ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားတာလား

တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့

မနက်ဖြန် မျက်လုံးတွေထဲက

တောင်တွေဆီသွားဖို့

အခေါက်ခေါက်အခါခါ

အမှောင်များ

ဘယ်လိုခုတ်ထွင်လင်းကျင်းပ။

(ရိပ်ခနဲ)

ကောင်းကင်ပေါ်မှာ

ငှက်တစ်အုပ်

ကျပ်၊ကျပ်၊တည်း၊တည်း၊

ပျံ သန်း သွား။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၈၇)

ည

ရိုးရိုးလေးနဲ့ လှနေတာ
ခေါင်းဖြိုးမထားဘူး
ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေဝတ်မထားဘူး

လသာပုံကအစ
ယဉ်ယဉ်လေးရယ်
အခါတိုင်းလို
ပုံသံတွေထဲ ကျွံကျနေတဲ့
ညလဲမဟုတ်ဘူး။

လေတဖြူးဖြူးနဲ့ည
လကိုတစ်ကိုယ်လုံး မြင်ရတဲ့ည

ကြယ်တွေဆိုလဲ
မျက်စိနောက်စရာကောင်းလောက်အောင်
များများစားစားကြီးရှိမနေဘူး
ယောက်ယက်ခတ်မနေဘူး
တစ်ပွင့်ချင်းနဲ့တစ်ပွင့်ချင်း
ကင်းကင်းရှင်းရှင်းလေးထွန်းနေတာ
သိပ်ကိုအချိုးအစားကျတဲ့ည

သဘာဝဖြစ်ရက်နဲ့
တစ်ခါတစ်ရံ
သဘာဝကျစွာလှပခွင့်မရတဲ့
သဘာဝတရားဟာ
ဒီညထဲ
သဘာဝကျစွာလှပလို့၊

ဟိုယခင်
ရှောင်ပုန်းနေတဲ့ ညတွေကို
အလင်းတစ်ဝက်၊ အလွမ်းတစ်ဝက်နဲ့
ဂလဲ့စားချေနေသလိုမျိုး၊
နဂိုကလှပြီးသားည
စိတ်လွတ်လက်လွတ်နဲ့
လှချင်တိုင်းလှထွက်သွား
ညငတ်နေတဲ့သူ
ဒီညကို မေတ္တာသက်ဝင်မဆုံးပေါ့။

ည
နှလုံးသားကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်မထားတဲ့

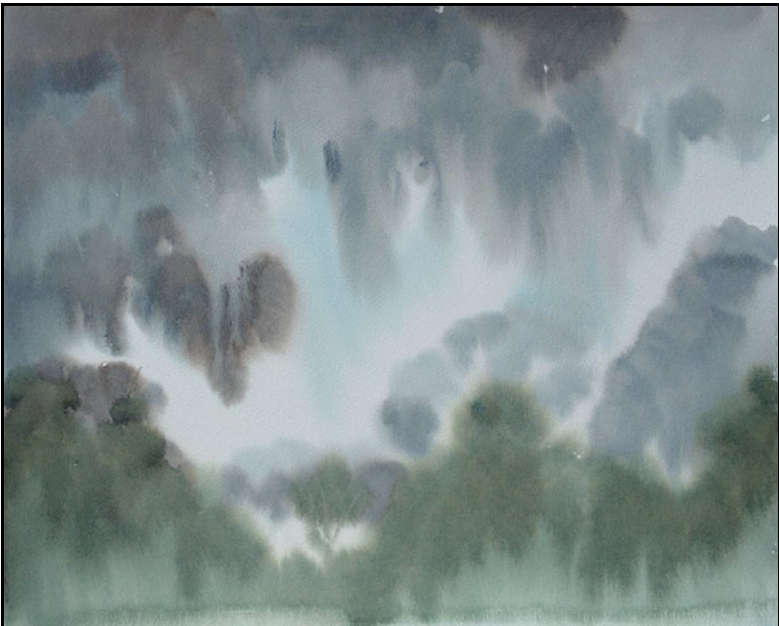
ည
လရောင်မှန်သမျှ အလဟသမဖြစ်စေရတဲ့

ည
သန်းခေါင်ယံပင်ဖြစ်လင့်ကစား
ပန်းရနံ့တွေကို ဝှက်မထားတဲ့

ကြယ်ပေါင်းရုံခ
ကွန်ထဲကလွတ်ထွက်လာတဲ့ ညရယ်
ငါချက်မစားရက်ပါဘူး။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၈၆)

ဒုတိယ ရှုမျှော်ခင်း (၃) ခု

ပန်းတိုင်

မရောက်သေးရင်
ရောက်အောင်သွား
ရောက်ရင်တထောက်နား
ပြီးရင်ရှေ့ဆက်သွား
အဲဒီမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၇)

ကလေးရုပ်ရှင်

(၁)

အိပ်မက်တိထွ်ကျမ်း၏ အဆိုအရ
 အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ
 အိပ်ရာ မသန်ပြန်လျှင်လည်း မက်တတ်သည်ဟူ၏
 (ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာကြီးပေါ်က ခုတင်လေးတစ်လုံးပေါ်၌
 အိပ်စက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်)

(၂)

နေနာရီရဲ့လက်တံဟာ သစ်သားဇယားကွက်ပေါ်မှာဇိမ်ခံဆဲ။
 အဲဒီလို လူခြေတိတ်တုန်း စကားလုံးတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ရန်ပြုဖို့
 နောက်လိုက်တွေ စုနေရဲ့။
 ပထမဆုံး ဘယ်သူ အစည်းအရုံးခံလိုက်ရသလဲဆိုတော့
 (ပြတင်းပေါက်ကလေးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်)
 ယူကလစ်ပင်ကြီးလေ
 သူ့မှာနားရွက်မရှိပါဘူး။ ရှိတဲ့သစ်ရွက်ကလေးတွေလဲ တဖြည်းဖြည်း
 ကြွေကျသွားပြီး စကားလုံးတွေ အစားထိုး ပေါက်ရောက်လာတယ်။

 ယူကလစ်ပင်ကြီးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ စကားလုံးတွေ ခြေထွယ်သလို
 တွယ်နေပါပေါ့လား။

ဗေဒါပွင့်တွေကို ဒရွတ်ဆွဲခေါ်လာတဲ့ ရေအလျဉ်မှာလဲ စကားလုံးတွေ တစ်လုံးစနစ်လုံးစ မျောပါလာသဗျ။ ထူးဆန်းတဲ့ စကားလုံးတွေကို လူတွေအတင်း အဓမ္မလိုက်ဆယ်ကြတယ်။ ဝမ်းသာအားရ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက် ကစားကြတယ်။ ရေနဲ့ထိလေ စကားလုံးတွေ ပိုများလာလေပဲ။

ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး။

ရေချိုးဆိပ်မှာ လူများစွာဟာ စကားလုံးတွေနဲ့ မြူးထူး ပျော်ပါး နေလေရဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့အစား အူယားလိုက်တာ၊ မြစ်တစ်ခုလုံး စကားလုံးတွေဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ တစ်ခါတစ်လေဆို မုန်တိုင်းကျတုန်းကလို လှိုင်းတံပိုးတွေထပြီး အော်မြည်တောင် ပြသေးရဲ့။

ဈေးထဲမှာလဲ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးကအစ ဆိုင်ကြီး ကနူးကြီးတွေ အဆုံး စကားလုံးတွေကိုပဲ တင်ရောင်းနေကြတယ်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုင်၊ အထည်အလိပ်ဆိုင်၊ ရွှေဆိုင်၊ ငွေဆိုင် အားလုံးအပေါ်မှာ အခိုင်လိုက်၊ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက်၊ အပုံလိုက် အပုံလိုက်။

ပြောရင် ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။

အရက်သမားကြီးတစ်ယောက် ပုလင်းထဲကို စကားလုံးတွေ ထည့်သောက်ပြီး လမ်းမပေါ်မှာဗိုလ်ကျနေလေရဲ့။ စိတ်မချတာနဲ့ မူကြိုကျောင်းသားလေးရဲ့ လက်ထဲက ချိုချဉ်ကိုယူဖြေကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အတွင်းကြေကြေပြီး သေနေတဲ့စကားလုံးတွေကို တွေ့ရတယ်။

(ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်နဲ့ အုပ်ပစ်မိတယ်။ ပြီးတော့လက်ချောင်းလေးတွေကိုအသာအယာဟပြီးတစ်ခါပြန်ခိုး ကြည့်မိတယ်။)

နောက်ဆုံး ခေါင်းပေါ်ကတိမ်ပြာပြာတွေဆီ အားကိုးတကြီး မေ့ကြည့်
လိုက်တယ်။

ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး စကားလုံးတွေ ပိတ်ဆို့ ထားကြပြီကွယ့်။

ကြယ်တာရာတွေကိုလဲ သူတို့ဖမ်းဆီးထားပြီတဲ့။

ဒီတစ်ခါတော့ ‘အားခနဲ’ အော် ကျွန်တော်ပြေးပါတယ်။ ထိတ်လန့်ခြင်း၊
ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတွေ အပြည့်အစုံနဲ့ ကျွန်တော်ပြေးပါတယ်။

မောလိုက်တာမတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိအောင်ပါဘဲ။

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကိုက်ခဲနေတယ်။

ပြေးရင်း ပြေးရင်းနဲ့ အလင်းရောင်တွေ နည်းပါးလာတယ်။

အမှောင်ထု တစ်ခုဆီရောက်ဖို့ ပြေးနေရသလိုပဲ။

ကျွန်တော့နောက်ကို စကားလုံးတွေ လိုက်လာမှာ သေချာပါတယ်။

ပြေးရတာ သိပ်အားမရဘူးဗျာ။

မြေကြီးကလဲ နင်းရတာဟာတာတာနဲ့၊ ခြေထောက်အောက်မှာ
စကားလုံးတွေများလား၊ စိတ်ကို အဆုံးထိတင်ပြီး၊ ခြေကုန်သုတ် ပါတယ်။
ရုတ်တရက် စူးရှနာကျလာတယ်။ မြားအစင်းပေါင်း များစွာကို ရင်ဆိုင်ပြီး
ပြေးနေရသလို ခံစားရတယ်။

လေထဲမှာ စကားလုံးတွေပါလာပြန်ပြီထင်တယ်။ မွန်းကျပ်လိုက်တာ။
လေထုထဲမှာ စကားလုံးတွေ ပို၍ သိပ်သည်းလာပြီ။

ကျွန်တော်တော့ ရေနစ်သလို စကားလုံးတွေ ကြားမှာ နစ်ပြီးနဲ့ တူပါရဲ့။

အမေရေ ကယ်ပါဦး။

ကမ္ဘာကြီးနဲ့အမေ့သားကို စကားလုံးတွေက ဝါးစား ကြတော့မယ်။

ကယ်ပါဦးအမေရယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ မြေကြီးဟာ လုံးဝနင်းလို့ မရတော့ဘူး။

အားမလိုအားမရနဲ့ ခေါင်းငုံ့ပြီး မြေကြီးကို ကြည့်လိုက်တယ်။

အမယ်လေး

ဒူးဆစ်ရဲ့အောက်မှာ ခြေထောက်မရှိတော့ဘူး။

‘အား ဆိုးလှချည့်လား’

လက်ချောင်း၊ ခေါင်း၊ ဆံပင်၊ နားရွက်၊ ဟာ ... ပွစာတက်နေ တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် အသက်ကတော့ ရှင်နေတုန်းပဲ။ မခံရပ်နိုင်တော့တဲ့အဆုံး မိုးထစ်ချုန်း သလို အော်ငိုလိုက်တယ်။

(၃)

ကျွန်တော့်အသံသည် အိပ်မက်ကလေးကို ထုတ်ချင်းပေါက် ထွက်ကာ တစ်အိမ်လုံး မီးများ လင်းလာစေပါသည်။

‘သား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သား ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဟု တွင်တွင်ကြီး မေးကာ အမေသည် မည်သည့်အချိန်က ခပ်ထားသည်မသိ၊ ကျွန်တော့်ကို ရေတစ်ခွက်လဲ တိုက်ပါသည်။ ဤတွင် ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်၊ တုန်လှုပ်ဖွယ် တို့သည် ပြီးပါပြီဟု စာတမ်းထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ -

သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ဖျားပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍

အမေသည် လမ်းဘေး၌ တွေ့ရတတ်သော အရည်ပျော်လူသား၊ တီကောင်အန္တရာယ်၊ လူကိုဆေးထိုး၍ မြွေဖြစ်သွားခြင်း၊ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ဆေးပညာ၊ သိပ္ပံပညာ ဇာတ်ကား အပိုင်းအစ ဖလင်အပြတ်အတောက် ကလေးများကို ပြတတ်သော အထူးသဖြင့် ကလေးများသာ ကြည့်တတ်သော ကလေးရုပ်ရှင်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မကြည့်ရဟူ၍ အမိန့်ချလိုက်တော့၏။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၈၅)

ရေတံခွန်ကြီးကိုမီးရှို့မပစ်လိုက်ပါနဲ့.

ပန်းတွေကြွေရလွန်းလို့၊
သေခြင်းကို
သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါအဖေ။

အဲဒီ ရေတံခွန်ကြီးကို မီးရှို့မပစ်လိုက်ပါနဲ့၊

ဟေ့ကောင်ညီလေး မင်းမရှိတော့ဘူးလို့၊
မင်းငါ့ကိုဘာလို့၊ ခဏခဏပြောနေရတာလဲ
ပြောလေကွာ၊ ငါ့ကို မင်း အဲ့ဒါပဲ ဘာလို့တဖွဖွ ပြောနေရတာလဲ

ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ပန်းပွင့်လှလှ
ညနေခင်းအလှ၊ အမေ့မျက်ဝန်းလှလှ
ကြည့်၊ အစ်ကိုဘေးမှာ
အားပါးတရကနေတဲ့ မင်းကလဲ
အားပါးတရလှလို့၊
ပြီးတော့ကြည့်
မိုးကမြေဆီဆက်သွယ်နေတဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်
လှေခါးတစ်ခု၊ နောက်အဲဒီမှာ
ရေတံခွန်ကြီးနဲ့ တို့နှစ်ယောက်
တဖွားဖွား မြူးတူးလို့၊ အလွန်လှလိုက်ပါဘိ။

ကြည့်
နဂ္ဂတစ်တွေအသံမထွက်ကြဘူး
ဒီည မမြင်ရတဲ့ မင်္ဂလာကိုဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်မလို့၊

မင်္ဂလာကို
အနူးညံ့ဆုံးပြုကျနေတာ
လင်းဝက်အကောင်တစ်သောင်းနဲ့
မျက်ရည်ရဲ့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲက တေးသံ၊

ကြည်
ပန်းတွေကြွေရလွန်းလို့
အဲဒီ ရေတံခွန်ကြီးကို မီးရှို့မပစ်လိုက်ပါနဲ့၊
သေခြင်းကို
သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါအဖေ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၄)

တတိယ ရှုမျှော်ခင်း (၄) ခု

ရေချိုးဆိပ်

သစ်ပင်တွေ
အမှောင်ထဲမှာရပ်ပြီ။

လရောင်က ညှိတာလား
ပင်လယ်က ညှိတာလား
နှလုံးသားတစ်ခုခုဆီက ညှိတာလား

အုန်းသီးခွံ၊ ခရုတစ်ခြမ်းပဲနဲ့
ခြေရာများ အားလုံးအိပ်ချိန်

တဝုန်းဝုန်းနဲ့
လာ အချစ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား
အားလုံးမြင်တယ်
ပင်လယ်မှာ စံပယ်တွေပွင့်လို့။ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၈၉)

နေ့စွဲ

ငါ့ကိုယူသွားဖို့
မိုးချုန်းသံတွေကြားရ။

နေ့စွဲများ
အဆန်းတကြယ်ဖိစီး
တစ်ကိုယ်ရေ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖူးပွင့်စဉ်။

နေ့နဲ့ညမြုပ်နှံရာ
စိတ်မြေသားထုထဲ တရိပ်ရိပ်ယုံသန်း
လမ်းအားလုံး ငါ့ကိုယူသွားဖို့
မိုးချုန်းသံတွေ ကြားရ။

တမုဟုတ်ချင်း
ငါ့ကိုယူသွားဖို့
မိုးချုန်းသံတွေကြားရ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

၁၉၉၁

လရိပ်တွေ မနိုးမခြင်း
စံပယ်ခင်းဟာစောင့်နေရ။

အပျက်အတိုင်း ပင်လယ်၊ လမ်းထက်နိမ့်၊
ဘဝယဉ်ကျေးမှု အသံဗလံများလှုပ်ရမ်း၊
နေ့ရက်ဟောင်းစုတ်ဖြုတ်၊ လေရိုင်းနှယ်
ဒီရေပြေးခဲ့။

အတားအဆီးမဲ့အိမ်၊ အိပ်ကောင်းတုန်း။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၉၅)

အသစ်တဖန်

အဲဒီမြူနှင်းတွေပေါ့၊
နှလုံးသားကို
ထက်ပိုင်းကျိုးကျစေတာ

လောကကို ရွှေဖြစ်အောင်
မပြုံးနိုင်တဲ့အဆုံး
နေလုံးလည်းကွယ်ပြီ။

ပြီး
တစ်စက်ချင်းရွာတဲ့မိုးထဲ
ပထဝီမြေသားဟာ ခြောက်သွေ့သွန်းရ၊

ကမ္ဘာတည်မယ် ဇ နဲ့
ဘယ်သူလဲ၊ လကိုယူဆောင်ခဲ့တာ
သူ အနံ့ညာတ မဟုတ်ပေဘူး။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၈၉)

စတုတ္ထ ရှုမျှော်ခင်း (၄) ခု

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအနမ်း

ကောင်းကင်ဟာ သူ့ရင်ခွင်ထဲကညကို တကယ်မှ ချစ်ရဲ့လား
လရဲ့ဆွဲအားနဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာ ကြွတက်လာတဲ့အချိန်
ရင်ထဲကလျှံကျလာတဲ့
စံပယ်ပန်းတွေ
ဘယ်သူယူမလဲ

ပျော်ရွှင်စွာ၊ ကြည်နူးစွာ၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့ ...
 တဖိတ်ဖိတ်လက်နေပေမယ့်၊ တေးသံစဉ်မထွက်နိုင်တဲ့
 ကြယ်ကလေးရေ... မင်းပျော်ရဲ့လားကွယ်
 ကြင်နာစွာ၊ မြတ်နိုးစွာ၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့ ...
 ကြည်လင်စွာ၊ သန့်ရှင်းစွာ၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့ ...
 တမဟုတ်ချင်း သန်းခေါင်ယံတွေ လင်းစေမတဲ့
 ယုံကြည်စွာ၊ မျှော်လင့်စွာ၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့ ...
 စင်တော်ဖွင့်အမှီ
 သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်သန်းလာတဲ့ အနမ်းတစ်ခုဟာ ကျွန်တော်ပေါ့။
 နှင်းထက်လေးတဲ့အလွမ်း
 ပန်းထက်မွှေးတဲ့လိပ်ပြာ
 ကဗျာထက်ဖွဲ့တဲ့ညနေ
 အားလုံးကိုရွှေဖြစ်အောင် ဘယ်သူချစ်ခဲ့ဖူးသလဲ
 လရောင်စစ်စစ်ကိုချစ်တယ် မွှေးရနံ့စစ်စစ်ကိုချစ်တယ်
 မေတ္တာစစ်စစ်ကိုချစ်တယ်
 သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပရိသတ်နှလုံးသားထဲ
 ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာမယ်။
 ပရိသတ်နှလုံးသားထဲ - သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ်၊
 ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာမယ်
 ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာမယ်၊ ပရိသတ်နှလုံးသားထဲ
 သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ်။ ။

မောင်သိန်းဇော်
 (သရဖူ၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၉၅)

ရင်ထဲက ပြာလဲ့လဲ့ တိမ်တိုက်တွေ မိုးရွာမချခင်

မပြောရက်ပါဘူး

ပြောလို့လဲ မထွက်ပါဘူး အိပ်မက်ရယ်

ရင်ထဲက ပြာလဲ့လဲ့ တိမ်တိုက်တွေ မိုးရွာမချခင်

နှင်းတစ်ဝက် မြူတစ်ဝက်နဲ့

သံသရာ အဆက်အဆက် မှုန်ဝါးအောင်

မင်းသိပ်လှတာပဲ အိပ်မက်ရယ်

ရင်ထဲက ပြာလဲ့လဲ့ တိမ်တိုက်တွေ မိုးရွာမချခင်

သီချင်းတွေမှာ ပွင့်ဖတ်မရှိဘူး

ဒါပေမယ့် နှလုံးသားနဲ့ နမ်းစမ်းပါ

အိပ်မက်ထဲ မွှေးပျံ့နေတဲ့အရာ

အနတ္တလို့ ဘယ်သူပြောသလဲ

ရင်ထဲက ပြာလဲ့လဲ့တိမ်တိုက်တွေ မိုးရွာမချခင်

ရုန်းမထွက်နိုင်ဘူးတဲ့

ကိုယ့်ဘဝကို ကြယ်စုံလစုံနဲ့ ရင်ခုန်နေတာ

ရူးသွပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့

အိပ်မက်ထဲ အိပ်မက်မက်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ရင်ထဲက ပြာလဲ့လဲ့ တိမ်တိုက်တွေ မိုးရွာမချခင်

ဘဝဆိုတာ အပေါက်အပြဲများတဲ့ ကောင်းကင်က

ယိုစီးလာတဲ့ နေ့ရက်တွေပေါ့

နေ့တစ်ညသည် အိပ်မက်
အပျိုစင်၏ အချစ်နှင့် ဂီတသည် အိပ်မက်
ရွှေမန္တလေးသည် အိပ်မက်
နှလုံးသားနှင့် ဆောင်းဦးနှင်းဆီတို့သည် အိပ်မက်
အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းအရောင်သည် အိပ်မက်
သက်တန့်၏ အဆန်းတကြယ်လှပမှုသည် အိပ်မက်
တော်ဝင်ပီတောက်ပန်းသည် အိပ်မက်
ဇာတ်မင်းသားလေး သိန်းဇော်သည် အိပ်မက်
အိပ်မက်၏ ရနံ့သည် အိပ်မက်
အဲဒီ အိပ်မက်ကိုချည် နှောင်ကြိုးတစ်ချောင်းအဖြစ်
လက်ခုပ်သံတွေ ပေးပါ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

မီးဖွင့်လိုက်

နေမွန်းတည့်ငါ့အိမ်မှာ
အမှောင်တွေ သိပ်သည်းလွန်းလို့.

မီးဖွင့်လိုက်

ခန်းလုံးပြည့်မှောင်တဲ့ အမှောင်တွေထဲ
တိမ်ရောင်စုံ မမြင်ရ
ပင်လယ်စင်ရော်နဲ့ လှိုင်းလုံးများ မမြင်ရ
စိမ်းညိုတောင်တန်းတွေ မမြင်ရ
ငါ့ရဲ့တစ်ခန်းလုံးမှောင်ရဲ့.

မီးဖွင့်လိုက်

ချစ်ခြင်းစကားဖွင့်ဟတဲ့
မျက်လုံးလေးကို မမြင်ရအောင် မှောင်မဲ
အလှတရားနဲ့ ဝင်းမှည့်တဲ့
သီချင်းသံကို မကြားရအောင်မှောင်မဲ
ပုတ်အဲ့အဲ့ အမှောင်တွေသာ ပြည့်နှက်၊
ပြီးတော့ မှောင်မဲ

မီးဖွင့်လိုက်

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဦးခေါင်း
အိပ်မက်တွေနဲ့
အက်ကြောင်းထနေတဲ့ ကဗျာပေါ့
ဟောဒီကမ္ဘာလင်းရမယ်၊ ဟေ့ ညီလေး
သန်မာတဲ့ အတွေးထဲက သွေးတစ်စက်ကျလာ
မီးတောက်ဟာကိုင်လို့ မရဘူး

မီးဖွင့်လိုက်

အာရုံတွေ ငါ့အတ္တထွန်းငြိ၊
ပျော်မှုအတိပြီးတဲ့ အသံခြေလက်တို့နဲ့ပေါ့
လောကဓံတရားကို ညမွှေးကိုင်းတစ်ကိုင်းလို
ငါတို့ဘဝထဲ ညွတ်ကိုင်းလာအောင်
မီးဖွင့်လိုက်

နှလုံးသားတွေနဲ့ထွန်းငြိ၊ မြို့ရွာတွေထွန်းငြိ၊
တိုင်းပြည်နိုင်ငံနဲ့ထွန်းငြိ၊ ကမ္ဘာလောကနဲ့ထွန်းငြိ
အဲဒီအလျှံငြီးငြီးပျော်ရွှင်မှုတွေရဲ့
အရိပ်နဲ့အရောင်ဟာ

ခြပ်ဝတ္ထုအကောင်အထည်မရှိတဲ့
မောင်သိန်းဇော်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်

တောက်ပတဲ့ ပွဲခင်းကြီးဟာ
မောင်သိန်းဇော်ရဲ့
အခြားမောင်သိန်းဇော်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်
မီးဖွင့်လိုက်

မနက်ခင်းလေးရေ
တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ
ဘယ်တော့ ဘယ်တောင်မှာ ရေငတ်နေပြီလဲ
မီးဖွင့်လိုက်

စိမ်းလန်းခြင်းတွေကို ဘယ်ခါမေလျော့တဲ့
လယ်ကွင်းတွေ ပျော်ရွှင်ဖို့
မီးဖွင့်လိုက် မီးဖွင့်လိုက်

မိုးတိမ်သားတိုက်(သို့မဟုတ်) ပျံသန်းလာတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီး
အတောင်မညောင်းဖို့
မီးဖွင့်လိုက် မီးဖွင့်လိုက်

ရပ်နားခြင်းမရှိတဲ့ မြစ်ရေအလျင်တွေ လန်းဆန်းဖို့.
မီးဖွင့်လိုက် မီးဖွင့်လိုက်

ဒီမှာ မိတ်ဆွေ

ငါတို့အားလုံး အမေ့ရဲ့ရင်ခွင် ထွန်းငြိဖို့.

ကမ္ဘာကြီးကို မီးဖွင့်လိုက်

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၅)

စန္ဒရားတစ်လုံးနှင့် အသံညိုခြင်း

နေ အဖ၊ လ အမေ

ကုသိုလ် အကုသိုလ် ရောပြွန်းပေါက်ရောက်ရာ
ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကမ္ဘာမြေတဝှမ်းကို ခဏမျှ ကြည့်လိုက်စမ်းပါလေ
ကြာဖက်ပေါ်က နှင်းရည်စက်လက်တစ်စက်ကိုမှ

အငွေ့တလူလူစွဲမက်တဲ့

ဆွတ်ပျံ့ဘွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ဒီမှာ တွေ့ပါစ။

ဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ

ရူးသွပ်ခြင်းကို လက်ရာမြောက်အောင်

အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးလို့.

ဘယ်မေတ္တာတရားကမှ သူ့ကို

သူ့ရူးလေးလို့ ပြောမထွက်ကြဘူး

ဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ

သီချင်းဆိုတဲ့အခါ

အလွမ်းမစင်တာလေးကလွဲလို့.

သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ရှိရှိသမျှအနုပညာ

အားလုံး အချစ်နဲ့ပြုလုပ်ထားတာချည်းပါပဲ

ဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ

အချစ်တွေ အမှန်ရမယ်ဆိုရင်

လကွယ်ညကိုတောင် အမှောင်ရယ်လို့.

သူငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပွဲခင်းကိုခြုံထွေးထားတဲ့

စောင်အမည်းလေးတစ်ထည်လို့ ညဟာလည်း

သူ့အချစ်နဲ့ကျ လှနေနိုင်မှာမို့ပါ

ဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ

သောင်းထိုက်စကြာဝဠာရဲ့

မြတ်နိုးဖြောင့်မတ်အပြုံးတွေကို ဖိတ်ခေါ်တယ်

စန္ဒာရားတစ်လုံးနဲ့ အသည့်ယူထားသလို

အတိအကျလှပတဲ့ အဲဒီအပြုံးတွေ

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ

စစ်မရှုံးဘူးလို့ အာမခံသတဲ့

ဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ

နေ့သစ်တစ်နေ့ကို ဝင်းပလာအောင်

တစ်ညတာလုံး တံခါးခေါက်သူ၊ အလင်းနိုးသူ

အဝိဇ္ဇာကြယ်လေးတစ်ပွင့်အဖြစ်နဲ့ပေါ့

ဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ

သူ့အကြည့်တွေကို အမှိုက်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး

ရင်ထဲကဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်ကြမှာ စိုးသတဲ့

သူ့မြက်ရိုင်းလေး မဟုတ်ဘူး

လူရိုင်းလေးလည်းမဟုတ်ပါဘူး

သုခုမနဲ့ညတွေကို ယဉ်ကျေးစေသူ

ဇာတ်မင်းသားလေး သူပါလို့ တဖွဖွပြောတယ်

ဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ ဘယ်သူလဲ

အဲဒီဇာတ်မင်းသားလေးသူဟာ

မြက်ပန်းရနံ့တွေ အထူးစိမ့်ဝင်တဲ့ လေနဲ့အတူ

သူ့စိတ်သူလိုက်ရှာဖို့ သီချင်းတစ်ပုဒ် စတော့မယ်။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၆)

ပဉ္စမ ရှုမျှော်ခင်း (၈) ခု

နေဝါရီ

အဲဒီ သစ်ခြောက်ပင်လေးက
နေ့စဉ် မုန့်ဖုတ်သတဲ့

ပြီးတော့ ကဗျာလည်း ရေးသတဲ့

သူ့ကဗျာထဲမှာ
ကားတွေ အတက်အဆင်း များလှတယ်
လှိုင်းအတွန်တွေလည်း မေ့လျော့နေလွန်း

အိမ် မ ရှိ ဘူး ကွယ်

နှင်းတစ်စုံနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်တောင်
ရနေပါပြီဆိုတဲ့ မနက်ခင်းလေး

သူ့ဆွတ်ဖို့ ငါ့ အသံတွေ ပေးခဲ့။ ။

မောင်သိန်းဇော်

လတ်ဆတ်လမ်းသွယ်စိမ်း

ကားဘီးတွေဘာဖြစ်လို့လဲ
ရေဒီယို ခဏပိတ်၊ ဂျက်ကျနေတဲ့
နောက်ကျိုမှန်၊ တံခါး စိတ် များ
အားလုံး အဆုံးထိ ဖွင့်

လတ်ဆတ်လမ်းသွယ်စိမ်း
အနံ့ဟောင်းမရှိတဲ့ ကွင်းပြင်တွေ
မြင်မြင်ချင်း ချစ်လိုက်တာ
မြင်မြင်သမျှ အစိမ်း၊ မမြင်ရတဲ့ လေညင်းတောင်
အစိမ်းရောင်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ငါထင်မိ

မင့်ဆီမှာ ... တောင်လည်းညို
မင့်ဆီမှာ ... မိုးလည်းစွေ
မင့်ဆီမှာ ... ပန်းလည်းတင့်
မိုးငွေဆွတ်ပျံ့ ညနေတစ်ခွင်လုံး စိမ်းလို့ ...

ကားဘီးတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး
အားပြည့်လန်းဆန်းစက်ဖွင့်လိုက်တယ်
လူတစ်ယောက် ဘဝမိုင် (၅၀၀၀) မောင်းနှင်ဖို့

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၇)

ကောင်းကင်

ရေကပက်ထုတ်လိုက်တဲ့နေ့ရောင်

မြောင်းမြဟာ

ငါ့မျက်နှာပေါ်ဗောင်ဗင်ခတ်လို့.

ညနေငန်းအုပ်၊ တဖိတ်ဖိတ်လက် ဗေဒါပွင့်များ
အတောင်ပံနဲ့လူတစ်ချို့၊ ကျောကုန်းပေါ်က မြစ်
ငါတရွတ်တိုက်ရာ မျော ပါ သွား ရာ

၁၉၉၅

ဇန်နဝါရီကို တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်

ရိတ်သိမ်းကြ၊ အရှင်လတ်လတ် နွံထဲကကောင်းကင်။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၅)

မိ:

ဘ ဝ ကို
ကျောက်တုံးတစ်တုံးနဲ့ ပွတ်ခတ်ပြီး
မီး ခတ် သူ
သဲ လွန် စ တွေ ရှာရင်း
အမှတ်မထင် အခွံ ဖြစ် သွား
လောင်မြိုက်မှုကို ဆုံးရှုံးပေါ့။ ။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၉၀)

ဒုက္ခနဲ့တည်တည်က နတ်သား

ဆုတောင်းခန်းအတွင်း
အမြစ်တွေတန်းလန်းကျ။

ဒုက္ခက နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ရာ
နတ်တို့မှာ
ဘဝတစ်ခု မရှိခဲ့။

ခြေရာတွေ ချောက်ကမ်းပါးဖြစ်၊
သေခြင်းကိုရှုရှိုက်တဲ့
နံရံပေါ်
ငါ့ ဘယ်သူရေးဆွဲသလဲ။

သံသရာသည် အတွေ့ထူးစွ။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၉၂)

သဲလွန်စ

အစက်အပြောက်တို့ရဲ့ အကြား

လူနဲ့တွေ့

တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ စပယ်ရုံ

ရူးရူးမူးမူး၊ ငါတို့တူးစွနေတာ

သစ်ရွက်လို လွယ်လွယ်ကြွေဖို့

ကြယ်တွေမှာ ပင်စည်မရှိဘူးကွဲ့။။

အမှောင်ကိုဟလျက်၊ ဆာလောင်လွန်းသမို

မင်းနှုတ်ခမ်းဖားဖားကြီးအပေါ်

တွားသွားသတ္တဝါမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ လမင်း

တရစပ်ဖြတ်နင်းသွားခဲ့ရာ

ဟောဒီချော်ရည်ပူတွေ

ငါ့နှလုံးသားစစ်စစ်ပေါ့။။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၃)

လမ်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ

လမ်းသည် တရကြမ်းမောင်းလာ၏။
လမ်းပေါ်တွင် မြို့ရွာများစွာ ပါလာသည်။
ရေကန်၊ မြစ်ချောင်းနှင့်
ဆည်မြောင်းတာတမံတို့သည်
ထိုအမြန်မောင်းလာသောလမ်းပေါ်တွင်
မဖိတ်မစင် လိုက်ပါလာနိုင်၏။
ထို့ပြင် လမ်းသည်
နေမင်းကြီးကိုသော်လည်းကောင်း၊
လမင်းကြီးကိုသော်လည်းကောင်း၊
ကြယ်တာရာများကိုသော်လည်းကောင်း၊
ဂြိုဟ်နက္ခတ်များကိုသော်လည်းကောင်း
မည်သည့်အရာကိုမဆို
အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး
လမ်းပေါ်တွင်လိုက်ပါခွင့်ပြု၏။
တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းပေါ်၌
လေပြင်းမုန်တိုင်းတို့
စီးနှင်းလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၍
တစ်ခါတရံလည်း
လေပြည်လေညင်းကလေးများ
လမ်းပေါ်၌ စီးနှင်းလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အစဉ်သဖြင့်
လမ်း၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် နေ့ရက်များသည်
မိုးသားတိမ်တိုက်များကို ထည်လဲ ဝတ်ဆင်ကာ
ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးပြောင်း၍
မပျင်းမရီ စီးနှင်း လိုက်ပါလာမြဲဖြစ်သည်။

လမ်းသည်လည်း မောင်းနှင်မြဲ မောင်းနှင်၏။
လမ်းတလျှောက်တွင် ကယောင်ချောက်ချားနှင့်
ကြွေမိကြွေရာ ကြွေနေသော နွေ
တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေတတ်သည့် မိုး
တရားလွန်နှင်းတို့ကြောင့် မမြင်မစမ်းနှင့် ဆောင်း
စသည်တို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် စီတန်းလျက်
ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ လိုက်ပါလာ၏။

သို့ရာတွင် အဆက်မပြတ် မောင်းနှင်ခြင်းကို
အလိုမတူသော
ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင် တို့ကိုကား
လမ်းသည် နောက်၌ ချန်ရစ်ထားခဲ့ရ၏။
ထိုမျှ အမြန်မောင်းနှင်နေသော လမ်းသည်
မည်မျှ ရှည်လျားပါသနည်း။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
လမ်းသည် နိမ့်မြင့်ကွေ့ကောက်ခြင်းဟူသော
ပင်ကိုယ်စရိုက်နှင့်အညီ ပင်ပန်းကြီးစွာ မောင်းရ၏။
သို့ရာတွင် လမ်းသည် ညည်းတွားတတ်သူ မဟုတ်၊
နိမ့်မြင့်ကွေ့ကောက်ခြင်းသည်ပင်လျှင်
လမ်း၏ ဂီတသံ ဖြစ်၏။
လမ်းဆိုသည် ကမ္ဘာလောကကြီးအတွက်
မရှိမဖြစ်သော အရာ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ...
လမ်းသည် ဆက်၍ တရကြမ်း မောင်းနှင်၏။ ။

မောင်သိန်းဇော်
(၁၉၈၇)

မြို့အောက်ကကြယ်

အဖုံး ဖုံးထားတယ်

ရွဲရွဲ စိုအောင်

– မီးပျက်လို့.

ကိုယ် ထင် မပြပဲ

အလေးချိန်မဲ့စွာ အိပ်စက်

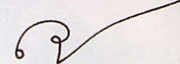
အသစ်နဲ့. စွေသူ တချို့သာ။ ။

မောင်သိန်းဇော်

(၁၉၉၃)

ရွှေပန်းတိမ် ဆရာကြီး အဖ ဦးဗလ + အမိ ဒေါ်မြကျင်တို့၏ မေတ္တာအလျင်ကြောင့်၊
 ၁၉၅၉ တွင် ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့ (မြန်မာပြည်) တွင်မွေးဖွားခဲ့။ ၁၅ နှစ်သားအရွယ်
 ၁၉၇၄တွင် မန္တလေးမြို့၌ ဦးဆောင်ဇာတ်မင်းသားလေး ဘဝကိုစတင်ခဲ့။
 ပညာ နှင့် မေတ္တာ အင်အားကြီးမားရာ မြို့အမည်ဂုဏ်တင်၍
 သူ့အမည် ‘မန္တလေးသိန်းဇော်’ ဟုခေါ်တွင်ခဲ့။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
 ခရီးထွက်ရင်း ကပြရင်း မွန်းတည့်ချိန် အိပ်မက်များမက်ခဲ့။ နတ်ကောင်းလမ်းညွှန်၍
 ၁၉၈၈ တွင် ၂၅ နှစ်သမီး အလုပ်သင်ဆရာဝန်မလေး ချိုဇဟန် နှင့် မေတ္တာရည်ခဲ။
 ၎င်း ပင်စည်မှ သား အထွန်းဘွား ၁၉၉၁ နှင့် သမီး လွင်ချိုဇ ၁၉၉၆ တို့ထွန်းကားခဲ့။
 ဗုဒ္ဓ၏မေတ္တာဝါဒကို စိတ်တွေ့နှစ်ခြိုက်၍ မဂ္ဂင်လမ်းမကြီးများအကြောင်း
 နိုင်စွမ်းသရွေ သင်ယူခဲ့။ အခု ရှုမျှော်ခင်း ၂၁၊ သဘင် ကဗျာ ဂီတနှင့်
 လူ့ဘဝရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ထူထောင်ဆဲ။

 ၂ - ၁၁ - ၂၀၀၀
 မြဲအမှတ်(၃)၊ သမာဓိလမ်း၊
 ရန်ကင်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 မြန်မာပြည်။